
Krásná hra s jarními květy

bulvární ekologický thriller

Roman Sikora

Osoby:
LÁĎA
MÁŇA
JENÍČEK
MAŘENKA
MUDRC
BOHOUŠ
TONDA
JOSEF
ZAJÍC
ZAJÍC
BĚŽCI

I. dějství

(Na jevišti stojí tři stromy. Nejvhodnější by byly borovice. Jsou dosti vysoké, neboť jejich koruny se ztrácejí nad horním portálem. Vysoké by nemusely být pouze v případě, že by portálová jevištní konstrukce byla nízká. Pak by mohly být nízké i stromy. Rovněž netrvám na borovicích. Mohou to být klidně i duby, nebo buky, nebo břízy.

Tři stromy znamenají hustý les. Pokud by toto sémantické sdělení bylo pro diváka nečitelné, vhod'te to do programu.

Začíná akce

Zleva vhopsá na scénu zajíc. Vhopsá poněkud lhostejně a klidně, přesto však musí vzbuzovat dojem, jako by jej něco mimoděk pohánělo. Snad nějaký pronásledovatel. Zajíc zlehka doskáče doprostřed jeviště. Zastaví se. Třikrát zastříhá ušima, čelem k divákům. Tento kousek je poměrně náročný a doporučuji najmout k drezúře zajíce prvotřídního cvičitele zvířat. Příchod zajíce, stejně jako zastříhání ušima musí mít přesný "timing" a zajíc musí reagovat na podněty z publika. Je třeba proto zajíci rozmluvit domněnky o existenci čtvrté, neviditelné stěny jeviště - požadavek antiiluzivnosti je zde plně na místě. Pro potvrzení divákova matného dojmu, že se nachází skutečně na divadle a že nesleduje skutečný život, může zajíc na okamžik vystoupit ze své role zajíce a spiklenecky mrknout do publika nebo na jednoho konkrétního diváka. Poté zajíc odskáče za portál vpravo.

Snad bych ještě podotkl, s ohledem na opodstatnění alespoň části názvu této hry, že na scéně se rovněž nachází asi pět květů, bezpochyby zcela jarních.

Po chvíli vstoupí na jeviště Myslivec s flintou - jak jinak. Jde rozvázně ve stopách zajíce. Obezřetně se rozhlíží kolem sebe. Je to zkušený stopař. Vyčte směr prchající zvěře i z nepatrně ohnutých stébel trav, nalomených větviček či opadaných lístků - snad na tom nese vinu trocha indiánské krve v jeho žilách, ale v tomto zeměpisném pásmu je to spíš vyloučeno. Myslivec dojde doprostřed jeviště. Tam objeví několik zaječích bobků. Poklekne k nim, uchopí jeden do ruky, přičichne a poté jej pozorně rozmázne mezi prsty. Je mu jasné, že zajíc nemůže být daleko. Trus je ještě teplý. Kouří se z něj.)

Myslivec: Tak tenhle zajíc se zdá být úplně normální. *(Odejde.)*

(Vstoupí Houbař.)

Houbař: Máňóóó! Máňóóó! Kde jsi, Máňo?! No tak, Máňóóó!

(Vrátí se Myslivec.)

Myslivec: Človče, jste normální?! Takhle křičet v lese?

Houbař: Pšt! Pšt! Já vím, já vím. Pšt! Pšt!

(Myslivec odejde.)

Houbař: *(šeptem)* Máňóóó! Máňóóó! Mám nádherného hříba! No tak Máňó! Ty se zlobíš? Řekl jsem snad zbrkle něco? Dotkl jsem se tě snad něčím? Máňo, já opravdu nerad. Tak už se na mě přece nezlob. Ukaž se mi. Máňo! Máňo, když já tě mám tolik rád. Kdepak jen je moje Máňa. Má mě ráda, nemá ráda... Pryč kytko, pryč předtuchy nedobré. Anebo jinak! Jo, jinak! Utrhnu jí kytku. Dal bych jí tuhle, ale tu už jsem oškubal. No podívejme, chybí jí už dva okvětní lístky. Utrhnu radši ještě druhou pro svou Máňu.

(Ozve se vzdálený ženský výkřik.)

Houbař: Co to? Někdo křičí? Podle hlasu... ale ne... ale není tady! Máňa?! Pomoc! Pomóóoc! Pšt, pšt, pšt! (*Šeptá.*) To Máňa potřebuje pomoc. To Máňa potřebuje pomoc. Ne já. Běžím! Záchrana! Pomoc už běží! Ale co když... ale to ne... ale co když... Možná svině zdivočelá, co ve vzteku mladé vrhla a tím ještě zdivočela víc? A Máňa je tam s ní. Ženská proti ženské. Ženské se málokdy domluví. A co když medvěd... Ne, ten snad ne. Zubr! Ale ne. Tak potom co? Jenom svině zdivočelá. To je dost!

(Další ženský výkřik.)

Houbař: (*křičí*) Máňo, uteč! Vylez na strom! Vyskoč výše, chop se větve! Co nejvýše! Co nejvýše! Ale medvěd umí šplhat! Stejně tygr nebo lev! Kdybych tak měl aspoň zbraň. A což tahleta sukovice... Ach, ty blázne! Sukovice na svini! Na medvěda! Na zuba! Na tygra! Na slona! Přestrašlivý ve svém hněvu je slon africký. Nebo usurijský tygr. Nosorožec! Klid, klid, klid. Nejsem přece v Africe. Sloni tady nežijí. Ani zubři, ani tygři, ani lvi. Medvěd? Ne, ne, ne. Jenom svině zdivočelá? Proboha!

(Vpotácí se Máňa v rozedraném oděvu. Houbař zděšeně couvá.)

Houbař: Co je Máňo!? Co se děje!? Nepronásleduje tě? Nějaká havěť!? Odpověz!

(Máňa se mu vrhne kolem krku a vzlyká.)

Houbař: Máňo, Máňo! Tvůj pláč se mi nepozdává. Máš snad něco na duši? Šat máš celý rozedraný. Snad smrt na mě přivoláváš? A kde ses vůbec potloukala? Volal jsem tě tolikrát. Řekni, kráčí ve tvých stopách strašný netvor vraždící? Řekni! Řekni! No tak mluv! Cos to na mě přivolala!? Je to tygr?

Máňa: Ne.

Houbař: Je to medvěd?

Máňa: Ne.

Houbař: Tak potom svině zdivočelá?

Máňa: Ne.

Houbař: Máňo, ty mi něco tajíš. Smrt jsi na mě přivolala v ještě horší podobě? Mě už teď nic nenapadá, představy už nestačí. Ó, hrůzo! Mluv!

Máňa: Když jsem po pěšině šla...

Houbař: Po pěšině?! Ó, hrůzo!

Máňa: Zahlédla jsem palouk. Prosluněný, suchý...

Houbař: Suchý?! Ó, hrůzo!

Máňa: A tu jsem si povídala: "Natáhni se! Odpočiň si! Na houby je času dost!"

Houbař: Šílená! Šílená! V lese plném divé zvěře!

Máňa: Lehla jsem si.

Houbař: Bože!

Máňa: Slunce hrálo, vánek travou províval.

Houbař: Pak změnil se v tornádo! No tak řekni! No tak mluv!

Máňa: Byl to zajíc.

Houbař: Co byl zajíc? Kdo je Zajíc? Jaký Zajíc?

Máňa: Vyřítíl se na mně z křoví a kousl mě do boty. Potom na mě zuby cenil. Byl velký skoro jako ty.

Houbař: Cože?! Tak velký? Není možná! Odkdy zajíc loví lidi? Odkdy na nás zuby cení?

Máňa: No tak se na to podívej! (*Ukazuje prokousnutou botu.*)

Houbař: Podivné se na tom světě věci dějí. Říkáš zajíc? Určitě ne vlk? Nebo zdivočelý pes a možná kočka?

Máňa: Ne.

Houbař: Žralok?

Máňa: Žralok přece žije v moři.

Houbař: Pravda. Jen jsem tě tak zkoušel. Ale to s tou velikostí, tos trošičku přehnala, že?

Máňa: Ne.

Houbař: Víš, že strach má velké oči?

Máňa: (*rozelká se ještě víc.*) Ne. Teda vlastně ano.

Houbař: A nechtěla jsi mu ublížit? Takový potkan vehnán do kouta, skočí prý i na člověka. Proč ne zajíc?

Máňa: Ne, do kouta jsem ho nezahnala. Jen jsem tam tak ležela...

Houbař: Člověk aby se už bál vyjít si takhle do lesa! Ba, ba! Vymknuta z kloubů doba šílí. A bývaly časy, kdy se zajíc spokojil s pouhou trávou. Až z toho jednoho obchází hrůza. Zajíci koušou! Za chvíli mi třeba vrabec oči vyklove. Nebo myška nohu odhlodá. A i ty hříby jsou rok od roku větší, nezdá se ti?

Máňa: Láďo, já mám strach.

Láďa: Klid, klid. Rozum do hrsti a klid. Já jsem muž. Měl bych zachovat klid. Měl bych poskytnout zázemí slabé ženě. Vytvořit předpoklady pro vznik rodiny a zabezpečit zdárný vývoj potomstva tedy dětí, které ještě nemáme, ale určitě, Máňo, určitě mít budeme. To ti slibuji, teď se to ve mě konečně tak nějak hnulo. A ničeho se neboj, dušinko. Jsem tu přece s tebou.

(Houštím se někdo prudce prodírá k nim.)

Láďa: Zachraň se, kdo můžeš!!! (*Zmizí.*)

Máňa: Láďo! Láďo! Počkej na mě! (*Těž zmizí.*)

(Vběhne Mařenka a Jeníček. Dovádějí. Mařenka jen přeběhne. Jeníček se svalí vyčerpán na zem.)

Jeníček: Já už nemůžu.

(Vrátí se Mařenka.)

- Mařenka:** Povídáš si s květy? Tak copak ti říkají? Nebo něco zpívají?
- Jeníček:** Stěžujou si, že mi smrdí z pusu, že jsem zpocený a vůbec celý smrdím. Že jim to ale nevadí, jakože by to nemuselo vadit ani někomu jinému. A že v tomhle lese určitě něco uženu.
- Mařenka:** Leda klíště!
- Jeníček:** Ne, ne. Klíště ne.
- Mařenka:** Když ne klíště, potom co? Tam, kde jsi, moc nechytíš. Leda červa. Možná krtka. Nebo klíště.
- Jeníček:** Ne, to nechci.
- Mařenka:** Ale jdi! Snad bys nechtěl chytat srnu!?
- Jeníček:** To dělá to sedavé zaměstnání. To není jenom tak.
- Mařenka:** Lenochu, vstávej! Nebo tě tu nechám! Kdo neumí držet krok, ať se válí za pecí!
- Jeníček:** Tobě se to řekne!
- Mařenka:** Vstávej, vstávej! Slunce svítí, louky kvetou, ptáci mladé vyvádějí. Chceš-li být mé lásky hoden, musíš vstát! Chci na slunce, chci do houští, chci na paseku, chci do jeskyně! Nechci být tady, ve stínu!
- Jeníček:** A mě je tady dobře. Tady nás nikdo nevidí. A slunce dneska hrozně pálí. Pojď ke mě.
- Mařenka:** Však já přesně vím, nač myslíš. Nemysli si. Nic jiného v hlavě nemáš. A co tvoje žena?
- Jeníček:** Nech toho!
- Mařenka:** A děti! Jsou tři, co?
- Jeníček:** Ale broučku!
- Mařenka:** Nedotýkej se mě! Nechci s tebou už nic mít! *(Uteče.)*
- Jeníček:** Kam zas běžíš!? Počkej na mě! *(Chce se zvednout a běžet za Mařenkou, ale vykašle se na to.)* Kdo má na to mít nervy. Pořád nějaké scény a... scény a... scény... a nic. Já ale přece chci jenom to jedno. To jedno jediné! Copak já, ženatý muž, otec tří dětí, nemám právo na to jedno jediné? To se musím kvůli tomu vždycky uštvat?! To si musím pokaždé zlámat hnáty?! Srazit vaz?! Sedřít kůži v mlázi? Copak to aspoň jednou jedinkrát nemůže přijít samo, úplně samo, samotinké, bez námahy, jako blesk z čistého nebe, jako rosa na trávu jako...
- (Vrátí se Mařenka.)*
- Mařenka:** A kdybys byl aspoň k něčemu, dal bys mi kytku! Kdybys byl k něčemu, běžel bys za mnou! Dohonil bys mě, strhnul k zemi a... a vůbec! *(S pláčem uteče.)*
- Jeníček:** A ke všemu ještě tohle! Kruci! Teď už snad ani nemá smysl chlácholit a odprošovat. I když... ále! Slož staré kosti do mechu a mlč! Třeba se vrátí. Počkám chvilku. Přece tady sama dlouho pobíhat nebude? Vzpomene si na

tebe. Počkej si a dojdeš svého. Možná. Kdyby aspoň šance byla. No, uvidíme.

Máňa: *(z dálky)* Lád'óóó! Lád'óóó!

Jeníček: Kdo to tady zase řve? No jo. Ženská. A možná pěkná. Třeba taky s nevalným manželstvím. Kohopak to asi volá? Tadyýý! Tadyýý!

Máňa: Lád'óóó! Kde?! Lád'óóó!

Jeníček: Tadyýý! Tadyýý!

Máňa: *(vstoupí)* Tady?

Jeníček: Tady.

Máňa: A kdo jste vy?

Jeníček: Já jsem Lád'a.

Máňa: Vy ale nejste ten můj Lád'a.

Jeníček: No, já myslel, že je vám to jedno. Lád'a jako Lád'a, ne?

Máňa: Ale to ne.

Jeníček: Proč?

Máňa: Protože já vás neznám.

Jeníček: Ale já vás ano. Celý život jsem na vás čekal. Na vaše zelené oči. Světlé vlasy...

Máňa: Ale jděte! Vždyť já jsem skoro bruneta.

Jeníček: Pro mě jste světlo z těch nejsvětlejších. Váš úsměv, váš styl oblékání...

Máňa: Vždyť jsem celá rozedraná!

Jeníček: To vás dělá ještě přitažlivější. Tady ramínko, onde kolínko, támhle stehýnko a tady řádérko...

Máňa: Ach!

Jeníček: No prostě nádhera. Jste krásná žena, víte to? Jste si vědoma toho, že jste přímo nádherná?

Máňa: Ale víte... nejsem volná.

Jeníček: Proboha! To mi neříkejte! Snad mi nechcete tvrdit, že jste volala někoho jiného!? To bych nepřežil!

Máňa: Je dneska hezky, což?

Jeníček: Krásný jarní den. A těch květů, co je kolem.

Máňa: Vy jste úplný básník!

Jeníček: Ale to ne. To já jen tak podotýkám. Skromně. *(Utrhne kytku.)* Ta je pro vás.

Máňa: Jste tak pozorný.

Jeníček: A kdo je Lád'a?

Máňa: No přece vy?

Jeníček: Myslím ten druhý.

Máňa: Není žádný druhý.

Jeníček: Ale je. Nebojte se. Mě to vlastně nevadí.

Máňa: *(zklamaně)* Nevadí?

Jeníček: Ne.

Máňa: Je to můj muž.

Jeníček: Je snad někde nablízku? Víte, opatrnosti nikdy nezbývá.

Máňa: Ale ne. Tady někde se mi ztratil. Bude už jistě dávno pryč. Daleko odtud.

Jeníček: Takže vy tak sama, tady se mnou. Co je s vámi?

Máňa: Nu což. Jste pozorný a milý. S chutí s vámi posedím.

Jeníček: To jsem rád.

Máňa: Jak moc jste rád?

Jeníček: Moc jsem rád, moc!

Lád'a: *(z dálky)* Máňóóó!

Jeníček: A pořád tady někdo ječí.

Máňa: Pořád?

Jeníček: Ale, má milá, tím zjevně nemyslím vás. Vždyť nazývat váš přeněžný hlas jakotem by bylo zruďné. Mám na mysli toho blázna, co nějakou Máňu volá. A poslyšte, nejste to vy?

Máňa: Ne.

Jeníček: A jak je vaše ctěné jméno?

Máňa: Lada.

Jeníček: No ne. Jméno jako princezna. Celá, celá princezna.

Máňa: Prosím vás, už toho nechte, příšerně se červenám.

Jeníček: Jenom žádné rozpaky. Komu čest, tomu čest.

Máňa: Jste tak jemný.

Mařenka: *(vstoupí)* Á, to je mi pěkné. Já tady kousek slzy roním a on si už našel novou běhnu! Žádnou novou! Jenom běhnu! To bych si zase jednou dala.

Máňa: Co je tohle za osobu!? Uráží mě?!

Jeníček: Ale kdepak! Mařenko, ty ses ke mně vrátila?

Máňa: Vy znáte tuhle malou couru?! A já hloupá myslila...

Jeníček: Ale ne! Kdepak, neznám!

Mařenka: Neznáš?

Jeníček: Ale znám. To víš, že znám.

Máňa: Takže znáte!?

Jeníček: No tak dobře, znám vás obě. Copak vám to tolik vadí? Dvě ženy snad nejsou příliš? Dámy, prosím...

Mařenka: Dvě ženy? A co ta třetí?

Máňa: Jaká třetí?

Jeníček: Mařenko!

Mařenka: Ta, co dneska nechal doma se svými třemi haranty.

Jeníček: Ale Mařenko...

Mařenka: Jdi ode mě!

Máňa: Ode mě taky! Čuně! Ztracená mužská rasa! Hory doly slibovat, to by dneska každý uměl.

Mařenka: Po lesích prznit cudné panny, toho se ti zachtělo, co?

Jeníček: Ale copak jsi Mařenko tak nezkušená? Já přece jenom chtěl...

Máňa: Mlčte, chlípný oplzlíku! Dobře víme, co jste chtěl! Dědku plesnivý!

Jeníček: Osobo! Tady Mařenka by možná měla právo v rozpuku svých mladých let mě takto osočovat. Ale vy jste stará... vojetina, navíc vdaná, a tak mi dejte pokoj!

Máňa: *(lehce zalapá po dechu)* Co... co... cože?

Mařenka: *(uchechtne se)* Řekls jí to moc hezky. To tě ale neomlouvá! Jsi starý proutník a mezi námi je konec. *(Obejme ho.)*

Máňa: Já nemám slov! Ještě před chvílí vás tady podváděl a teď byste mu snad všechno odpustila? Mě uráží a vám to hová? Zpláčete jednou nad výdělkem, to si pište!

Mařenka: Pche! Jeník ti to řekl správně, čůzo!

Máňa: Pche! Hrůzo!

Jeníček: Ale dámy!

Mařenka: Buchto!

Máňa: Cuchto!

Mařenka: Náno!

Máňa: Krávo!

Mařenka: Huso!

Máňa: Huso!

(Vzdálený výkřik.)

Mařenka: Huso!

Máňa: Huso!

(Další vzdálený výkřik.)

Máňa: Někdo křičí! Proboha!

Mařenka: Křičí?

(Další výkřik.)

Jeníček: Opravdu, křičí. Není to ten váš?

Máňa: *(zkoprní)* Tak už je to tady zase. V okolí se ještě pase.

Jeníček: Kdo se pase?

Mařenka: Jeníčku, já mám strach. No tak dělej něco!

Jeníček: A co mám dělat?

Mařenka: No braň mě a ochraňuj!

Máňa: Obří tlapa, žhnoucí zrak, chřtán má krví zbrocený.

Jeníček: Tak heďte, co to na nás hrajete? Zbláznila se?

Mařenka: Jeníčku!

(Další výkřik.)

Jeníček: Ještě pořád řve. Snad to nebude tak vážné. Kdyby potkal něco zlého, tak dlouho by nekřičel. Třeba se bojí myši. Hahaha.

Máňa: Myška nohu odhlodá.

Jeníček: Cože?! Ještě pořád jančí?

Mařenka: Jeníčku, můj bohatýře, no tak udělej s ní něco. Jde z ní strach.

Jeníček: Ženská, tak už toho nechte!

Máňa: *(ječí)* Zachraňte ho! Zachraňte ho!

Jeníček: Já jí snad jednu vrazím. Že ti vrazím?!

Máňa: Láďo, prosím, zachraň Láďu!

Mařenka: Jo tak Láďa, jo? Tys jí řek, že se jmenuješ Láďa, jo?

Jeníček: Ale Mařenko, copak nevíš, co se děje? Copak nevidíš, že blouzní?

Máňa: Vrabec očí vyklove. Nechci mít slepého muže!

Jeníček: Vidíš, Mařenko, vždyť je vdaná. Proč já bych si začal s vdanou ženskou? Co bych z toho měl?

Máňa: A víte, jak býval krásný?! Pravda, už trochu sešel, ale slepý a mrzák to ne. To já nechci!

(Další výkřik, podivně utnutý.)

Jeníček: A sakryš. To vypadalo, jako by ho někdo típ. Že by konec?

Máňa: Láďo, Láďo!

Mařenka: Jak můžeš být tak bezcitný! Nevidíš, že trpí?

Jeníček: Vždyť jsi ji ještě před chvílí nemohla vystát!

Mařenka: Ach! To bylo před chvílí! Cožpak nevidíš, že teď potřebuje pomoc? Podporu? Že trpí?

Jeníček: No tak, Lado, uklidni se.

Mařenka: Jo tak, Lado! Zakazuju ti, abys jí tykal!

Jeníček: Paní, vždyť se zase přece nic tak hrozného nestalo. Teda stalo... Vlastně nestalo..? Vlastně chci říct, že se mu nic nestalo... Jo, to chci říct. Určitě se mu nic zlého nestalo.

Mařenka: Nedotýkej se jí!

Jeníček: Ale mám ji přece chlácholít, ne?

Mařenka: Chlácholít ne.

Jeníček: Tak uklidnit, ne? To jsi chtěla?

Mařenka: Uklidni jí! Od toho jsi chlap. Ale opovaž se jí jen dotknout!

Jeníček: Paní, určitě se vrátí, nebojte se o něho. Proč si vlastně představovat hned to nejhorší.

Máňa: Co jenom se mnou bude!? Co jenom se mnou bude!? (*Vrhne se Jeníčkově kolem krku a povalí ho.*)

Jeníček: Já jsem na tom bez viny! Sama vidíš, že jsem na tom bez viny! Já se jí vůbec nedotýkám!

Mařenka: Ženská! Okamžitě mi ho pusťte! Pusťte! A ty se běž po něm podívat!

Máňa: Láďo! Láďo!

Jeníček: Myslíš po kom? Po něm?

Mařenka: No po něm!

Jeníček: Kdepak. Já nikam nejdu.

Mařenka: Zbabělče!

Jeníček: Jo, to klidně budu. Nenechám se sežrat bůh ví jakou lesní havětí. Sám teď nikam nejdu. Z nás tři může mít zvěř strach, ale sám? Ne, ne!

Mařenka: To je typické! Pro děvkaře!

Jeníček: Ale Mařenko! Mám přece ženu a tři děti. Kdo by se o ně postaral?

Mařenka: Ještě mi to připomínej!

Jeníček: Co jsme si to jsme si, ale o děti se člověk starat musí, když si je nadělal.

Mařenka: A dokázal bys nás aspoň ubránit? Co když se to přizene k nám? Nebylo to přece tak daleko.

Jeníček: No, ubránit to snad jo. Ale nestraš. Bylo to dost daleko.

Máňa: Já... já jdu za ním. Já musím. (*Odbíhá.*)

Jeníček: Proboha osobo, neblázněte! Á, tak si běž. A já bych se teď tady natáh. Palouk zdá se suchý být. Nu což, Mařenko. Nemáš chuť si chvíli se mnou v trávě pohovět?

Mařenka: Fuj!

Jeníček: Co fuj? Jaké fuj? Proč fuj? Žádné fuj. Mám přece na mysli koncentraci. Rozumové zhodnocení situace. Klidně si lehni ke mně. Já budu jen přemýšlet. Racionálně je třeba vyvrátit možnost neštěstí. Dravá zvěř neexistuje.

Mařenka: Tam, kde mužská havěť selže, žena ženě nikdy nelže a pomoc poskytnout jí má. *(Odbíhá za Máňou.)*

Jeníček: Mařenko! A nejlíp je tomu, kdo je soběstačný. To je cirkus. To už nám tady chybí jedině Oberon, král skřítků a lesních panen. Jó, panny, panny.

(Vedle něj padne seshora bota.)

Jeníček: *(vykřikne)* Á! A co zas má být tohle?! Z nebe padají boty, po našich civilizovaných hvozdech se potulují šelmy a lidi jako já z toho nemají zblbnout. Jenom ty ženské jsou pořád stejné. Stejně...

(Seshora šplhá vetchý stařec. Je to středoevropský mudrc jurodivý, leze si pro botu. Jenička nevidí. Něco si zvesela brouká.)

Mudrc: Tak kdepak tě mám, má botičko? Kampak ses mi to zatoulala? Inu, popletla sis cestu. Místo nahoru, jsi dolů padala. Můj křápečku, kdepak tě hledat mám. Kol houští neprostupné a já tu bez tebe tak sám.

Jeníček: Takže přece jen Oberon! Oberone, nemáš nějaký nápoj nebo mast lásky? Může být i granulát nebo tablety! Případně i nějaká lesní panna!

Mudrc: Takže botičko, snad nechceš v křoví shnít? Nezlob mě! Budu tě muset vyplatit.

Jeníček: Bože, to je blb.

(Mudrc náhle spatří Jenička. Příšerně se lekne a chce utéct. Jeníček se taky příšerně lekne a chce utéct. Oba se ovšem zarazí a vrátí se k sobě.)

Mudrc: Jsi tu dlouho?

Jeníček: Dlouho.

Mudrc: Jsi tu dlouho?

Jeníček: Dlouho.

Mudrc: Tak jsi tu dlouho?

Jeníček: Dědek je zřejmě hluchý jako pařez.

Mudrc: *(zařve)* Tak jsi tu dlouho?!

(Jeníček se lekne.)

Je zřejmě hluchý jako pařez.

Jeníček: *(řve)* Dlouho!!!

Mudrc: Proč křičíš?!

Jeníček: Protože jste hluchý jako pařez!!!

Mudrc: *(zamžourá očičkama)* Aha!!! Tak to já?!

Jeníček: Ano, vy!!!

(Mudrc ho vezme sukovicí přes hlavu. Jeníček ztratí vědomí.)

Mudrc: Nikdo by mi neuvěřil, jak často se mi ztrácejí boty. Prostě sedím tam nahoře a najednou je bota fuč. A pak si přijde takový drzoun, a zrovna, když si pamatuju, že mi bota spadla někam sem dolů a neletěla jako obvykle nahoru, pak si přijde takový drzoun a chce mi ji ukrást. Proč by tady jinak slídlil, číhal? Na mou botu tady číhal! A jaký je to problém sehnat dneska druhou botu! Na mě si tedy nepříjde. Ale komu bych to vyprávěl, když se s nikým nestýkám, a vůbec, nemám lidi rád. Jen ptáčkové mi celými dny zpívají a cvrlikají a... A taky se mi v noci často zdá o vlaštovkách. Jak si tak krouží támhle nahoře okolo a najednou je jedna z nich úplně slepá a namíří si to přímo na mě a srazí se s mou hlavou. Úplně, ale úplně slepá. To je ale divné. *(Leze nahoru, ale vrátí se.)* A nikdo by mi nevěřil, co všechno může ze sluníčka dneska narůst. Já na sluníčku sedím celé dny a narostlo mi z toho třetí ucho. Tady vzadu. A proto musím nosit čepici. Aha, tady je. Botička. No jo. *(Leze nahoru.)*

(Vstoupí Láďa. Kulhá.)

Láďa: *(tiše volá)* Máňo! Máňo! Kde jsi, Máňo! V tomhle lese už mě houby sbírat nebaví. Zdá se, že se všechno spiklo proti nám. *(Spatří Jeníčka.)* A copak je zase tohle. Haló, člověče, co je vám? Vypadá skoro jako mrtvý. Možná bych měl jít radši pryč. Možná to byla zas ta šelma. Ať už to bylo cokoli, když je mrtvý tak radši pryč. Nebo že by pomoc? Sám si pomoz! Pomoc tu bych taky rád. Když jsem ztratil svoji Máňu. A ještě k tomu ho vůbec neznám. Kdo to vlastně je? Nicka! Určitě nějaký sociální vyvrhel. Ten si pomoc nezaslouží. Určitě o ni ani nestojí. Tak já půjdu. Když o mou pomoc, brachu, nestojíš.

(Jeníček zasténá a zavrtí se.)

Láďa: Fuj, to jsem se lek! Opilec! Je to opilec! A takhle v lese. Hanba! Tak já jdu.

(Jeníček náhle procitne a prudce se posadí.)

Jeníček: Vy jste Láďa!

Láďa: Ne! Ne, nejsem.

Jeníček: Hledáte Ladu.

Láďa: Ne! Já? Ladu? Kdepak. A kdopak jste vlastně vy? Takhle zčistajasna na člověka. Z křoví. A prý že Láďa a Ladu.

Jeníček: Neviděl jste nikoho?

Láďa: A koho, proboha?!

Jeníček: Nelekejte se, ale právě jsem potkal jednoho blázna a ten mě vzal zničehonic sukovicí přes palici.

Láďa: Cha chá, to je k smíchu! Chcete mi nahánět strach? To já se tedy vůbec nebojím!

Jeníček: Kdyby ne ta boule, tak si myslím, že se mi to všechno jenom zdálo.

Láďa: Neměl byste tolik pít!

Jeníček: Cože?!

Lád'a: Máme dneska krásný boží den, což?

Jeníček: Jste hňup?

Lád'a: No dovolte! Jsem úředník.

Jeníček: Cože? Vy taky? Ale to jsem nesmírně rád. Konečně nějaká spřízněná duše.

Lád'a: Vy jste... taky?

Jeníček: No ano. Ano.

Lád'a: *(podezřívavě)* Jste státní úředník?

Jeníček: Ne, kdepak. *(Podezřívavě.)* A vy?

Lád'a: Ne.

Oba: A dá se vám věřit?

Oba: Dá.

Lád'a: Bohudík, že nejsme státní úředníci.

Jeníček: Bohudík.

Lád'a: A což takhle zatančit si Tanec úředníků?

Jeníček: No to je výborný nápad, pane kolego. Ej!

(Tančí tanec úředníků. Posléze na jeviště přiběhne kompars třiceti úředníků a tančí s Jeníčkem a Lád'ou obtížnou taneční kompozici. V pozadí propluje po nebi obrovské razítko.)

Lád'a: No, teď teprve spatřuji, že jste opravdu důvěryhodný člověk. Tanec úředníků nezvládne jen tak někdo. Já nechtěl vám to říkat, ale předtím, než jsem vás viděl tančit, jsem vám ještě tak docela nevěřil. Říkal jsem si: Blafuje. Určitě není úředník. A když je, tak je určitě státní úředník. A to prr. Na to pozor. A hrom do poklice. Tak trochu jsem se vás i bál. Ležíte si tady v lese. V bezvědomí. To se normálnímu člověku přece jen tak často nestane.

Jeníček: No to jsem vám právě už říkal. Sedím si tady. Jen tak. A najednou sleze seshora nějaký dědek a majzne mě sukovicí přes palici, a bác a tma a hotovo.

Lád'a: To mně povídejte. Zdá-li se vám být můj oděv nepřiměřeně opotřebován, pak vězte, že mě potkaly také nejrůznější nepříjemné příhody a hlavně výmoly. Hledám si tak tady v lese nejdřív houby, potom Máňu...

Jeníček: Tak vy hledáte Máňu!

Lád'a: Kdo?

Jeníček: No vy. Hledáte Máňu.

Lád'a: Já? Máňu? Kdo je Máňa?

Jeníček: Snad vaše žena? Teď jste říkal, že hledáte Máňu.

Lád'a: Kdo? Já? Ne, ne, ne! Nic nehledám. O ničem nevím.

Jeníček: Neznáte žádnou Máňu?

Lád'a: Co tím chcete říct?

Jeníček: Nic, jen se ptám?

Lád'a: Moc divně se ptáte. Vy jste státní úředník!

Jeníček: Ale ne.

Lád'a: Jinak byste se takhle neptal. Každý nestátní úředník totiž dobře ví, že všechno, co je třeba, a to je všechno, musí zapřít.

Jeníček: Ale vždyť umím tančit tanec úředníků.

Lád'a: To je pravda.

Jeníček: Tak vidíte.

Lád'a: Jen mi pořád nejde na rozum, proč se pořád na něco ptáte. Měl byste přece vědět, že je lepší se na nic neptat. Že je to kolikrát i nebezpečné. Pro vlastní dobro je přece lepší příliš toho nevědět. Klid v duši. Mír nevědomosti.

Jeníček: A ta vaše Máňa...

Lád'a: Jaká Máňa?

Jeníček: Ta vaše Máňa.

Lád'a: Neznám.

Jeníček: Prosím vás, tohle jsme si už přece vyříkali.

Lád'a: Myslíte? Ach, moje Máňa.

Jeníček: No právě, vaše Máňa...

Lád'a: Ach, moje Máňa, to je krasavice. Černé vlasy, zelené oči, rozkošné znaménko na pravém ňadru.

Jeníček: Jo tak to byla Máňa! A já myslel, že Lada.

Lád'a: Jaká Lada?

Jeníček: Žádná Lada. Máňa. S rozkošným znaménkem na pravém ňadru.

Lád'a: To je Máňa! Víte snad něco o mé Máně?!

Jeníček: Jakkak by ne!

Lád'a: Je pořád stejně krásná, bruneta s rozkošným znaménkem na pravém ňadru?

Jeníček: Ano! Ano! I se znaménkem! Je to ona!

Lád'a: Kde je? Mluvte! Copak dělá? Žije ještě? Zemřela? Či byla zavražděna? Znásilněna? Snědena či sežrána?

Jeníček: Uklidněte se, člověče!

Lád'a: (*tajemně*) A pak, tady v lese se dneska dějí věci dosti nepříjemné, prapodivné, záludné a podvodné. Někdo nebo něco se zde snaží trumfnout lidský úsudek. Zdravý úsudek.

Jeníček: O tom mi něco povídejte! To ty ženské!

Lád'a: Jaké ženské?

- Jeníček:** Mařenka a Máňa.
- Lád'a:** Mařenka?
- Jeníček:** To je ta moje.
- Lád'a:** Co je s nimi?
- Jeníček:** Zbláznily se.
- Lád'a:** Nepovídejte.
- Jeníček:** No ano. Ženy to všechny mají tak trochu v povaze. A když na to přijde jsou schopny pomást kdekoho.
- Lád'a:** To bych do Máni nikdy neřek. I když... Pravda je, že někdy dělala některé věci jinak než já. Třeba... Nebo třeba... A tak. Neměl bych ji jít hledat?
- Jeníček:** Nemusíte. Z hlediska logického, když to vezmeme, šla-li ona hledat vás, a nenajde-li, co hledala, pak svým hledáním, byste hledání zmnožil a zauzlil, zkrátka zkomplikoval řádově o jedno hledání navrch, což se může jevit přespříliš.
- Lád'a:** Šla mě hledat? Miluje mě! Miluje mě! Co jste to říkal o jejím rozkošném znaménku na pravém ěadru?
- Jeníček:** Nic. Trochu jančila a blouznila, že jste mrtvý, či co. Patrně že vás něco sežralo.
- Lád'a:** Mrtvý? Já?
- Jeníček:** Hrozně jste vrískal.
- Lád'a:** Ach tak. No co já si všechno prožil cestou sem. Les, příroda a vůbec celý světa běh se spiknul proti mě. Co já si všechno prožil. Nejdřív jsem šlápnul do vosího hnízda, ale že jsem byl na základní škole přeborník v běhu na krátké tratě, tak jsem vosám unikl. Pak jsem měl pocit, že mě pronásleduje rozlícený kanec, pak že medvěd, pak že tygr... Považte, tygr. Taková hloupost. Tady a tygr. K smíchu, že? No a pak jsem padl do výmolu a skoro jsem si srazil vaz. Ale nemyslete si, že jsem zbabělec. Představte si, že Máňa potkala obrovského zajíce a ten jí ukousl obě nohy i s jednou rukou. Skoro jako žralok. Čelisti. Znáte to. Pak aby se člověk nebál, že? Hehe. V lese. Hehe. Ještě, že jsem potkal vás. Jste poměrně vyrovnaný. To mě uklidňuje.
- (Kolem se plazí velká, ale opravdu velká housenka.)*
- Vidíte to co já?
- Jeníček:** Víte, ani nevím. Má to, co vidíme, v těchto zeměpisných podmínkách své logické opodstatnění?
- Lád'a:** Myslíte, že jisté zjitřené emoce mohou vyvolávat podobné zrakové vjemy?
- Jeníček:** Nejsem si zcela jist, ale domnívám se, že to, co vidíme, je poněkud přes míru.
- Lád'a:** Utečeme?
- Jeníček:** Raději se nehýbejme.

Lád'a: Tedy řeknu vám, co je moc, to je moc?

Jeníček: Strach má velké oči?

Lád'a: Housenky?

Jeníček: Z každé housenky se vyklubuje krásný motýl?

Lád'a: Orel?

Jeníček: Máte pravdu, spíš orel.

Lád'a: Ale vypadá mírumilovně, což?

Jeníček: Myslíte, že se živí listím?

Lád'a: Určitě. Určitě.

Jeníček: Nevšímá si nás.

Lád'a: Nepoodstoupíme trochu stranou?

Jeníček: Stojíme jí v cestě?

Lád'a: Kampak si to asi zamíří.

Jeníček: Určitě někam jinam.

Lád'a: Určitě nemá hlad.

Jeníček: Určitě nás nevidí, necítí, určitě bychom jí nechutnali, určitě je to inteligentní tvor, určitě je to mírumilovný tvor...

Lád'a: Určitě je to pacifista.

Jeníček: Určitě ani... ani... ani... nic.

(Housenka se odplazí.)

Lád'a: Říkal jsem vám to. Já vám to říkal. Divné věci se tady dneska dějí.

Jeníček: Nejspíš to není nebezpečné. Kdyby to bylo nebezpečné už by se o tom všude psalo. Už by se sem hrnuli turisté. Zástupy lovců. Každý by chtěl získat neobyčejnou trofej. Do toho všeho ještě i policie. Armáda. Zákaz vycházení. Výjimečný stav. Vyčištění území. Pěchotní útok. Tankový útok. Jaderný útok. Kámen na kameni. Mezinárodní humanitární pomoc. Podpůrné diplomatické nóty. Ekonomické úlevy. Sankce. A tak.

Lád'a: To máte určitě pravdu. Už bychom tady třeba i nebyli, kdyby to bylo nebezpečné. Už bych tady nebyl já, nebyl byste tady vy, nebyla by tady Máňa, nebyla by tady ani ta vaše, ta...

Jeníček: Mařenka.

Lád'a: No vidíte, takové hezké jméno.

Jeníček: Takže my se vlastně můžeme uklidnit. Nemusíme jít Máňu ani Mařenku na nic upozornit. Nemusíme je jít hledat. Protože tady se vlastně nic neděje. Nic se nemůže stát. Zkrátka a dobře nic nezvyklého se nestalo. Nikdy a nikde. Tak jako se nikdy nic nezvyklého neděje. Protože svět má pevný řád. Nebo by aspoň mít měl.

Lád'a: Ano, to by rozhodně mít měl.

(Ze stromu vystoupí středoevropský mudrc jurodivý.)

- Mudrc:** Když se čas naplnil, začalo mi kručet v bříšku. Povídám: "Nevydržíš ještě chvíli?" "Ne." "Když, tak ne." A tak teď lezu dolů, abych se nakrmil tím, co les dá. Mám na to své metody.
- Lád'a:** To je on?
- Jeníček:** To je on.
- Lád'a:** Je nebezpečný, říkal jste?
- Jeníček:** Au, au, velmi nebezpečný.
- Lád'a:** Budeme se držet stranou.
- Mudrc:** *(všimne si jich)* Tak tebe jsem už někde viděl.
- Jeníček:** Neviděl!
- Lád'a:** Proč křičíte?
- Jeníček:** Je nahluchlý.
- Mudrc:** Proč křičíš?
- Jeníček:** Cha! Já a křičet, kdepak! Proč bych měl křičet?! Není přece žádný důvod k tomu, abych křičel!
- Lád'a:** Není?
- Jeníček:** Psst!
- Mudrc:** Není?
- Jeníček:** Nebo je? Není! Není!
- Mudrc:** A copak tady děláte?
- Lád'a:** My? Nic!
- Jeníček:** Vůbec nic!
- Mudrc:** Slídíte po mých zásobách?
- Lád'a:** Ne, ne!
- Jeníček:** Vůbec ne!
- Mudrc:** Mám dobrou náladu. Máte hlad?
- Lád'a:** Celkem vzato ano!
- Jeníček:** Ale ne! Vůbec ne!
- Mudrc:** Tak to vás pozvu. Víte, hodně lidí si myslí, že být poustevníkem je bůhvíjak těžké. Já tady na stromě sedím už notnou řádku let a můžu vám říct, že mi nikdy nebylo tak dobře. Dřív jsem měl trošičku problémy s jídlem, ale v poslední době je ke mě les obzvlášť štědrý. Stačí si chytit nějaký ten hmyz a máte jídlo na celý měsíc. *(Vytáhne ze skrýše velkou mrtvou housenku a porcuje ji.)* Ale pozor! Aby se vám maso nezkazilo, musíte ho dobře vyudit nebo nasolit a usušit. Mě občas nosí sůl dobří lidé ze vsi. Jsou to takoví prost'áčci. Například nedávno mi přinesl jeden kus pečené krůty. To jsem si

vám pochutnal. A představte si, oni si myslí, že jsem svatý muž. Dejte si. Nehcete?!

Jeníček: Ale ano, ale ano! Vypadá to lákavě!

Lád'a: Opravdu! Opravdu!

Mudrc: A zbyteček zase schováme. Jakpak se jmenujete, chlapci moji?

Jeníček: Já jsem Honza!

Lád'a: Já jsem Lád'a!

Mudrc: Inu, hezká máte jména. A čímpak jste?

Lád'a: Já jsem úředník!

Jeníček: Já taky! Nebo ne?

Mudrc: Úředník povídáš? (*Žene je sukovicí pryč.*)

Lád'a: Zachraň svou šišku i hnáty křivé!

Jeníček: Šílenec! Au!

(Oba utečou.)

Mudrc: To si tak někdo myslí, že jsem starý hlupák. Že mě převezde. A pak je nemile překvapen, že nejsem tak hloupý, jak si myslel. Ani tady že by mi nedali pokoj úředníci? A to už jsem se kvůli nim jednou zbláznil. No nic. Dáme si desert z včelího medu.

(Vykutálí z křoví velký oranžový barel s obecně známým emblémem:



a postaví se na něj, aby dosáhl do včelího hnízda ve stromě.)

Mudrc: Tak pojd'te, pojd'te dětičky, moje divoké včeličky. Dědkovi mlsat se zachtělo. Kousíček medu vám uzmu. Jen trošičku na mls. Však to znáte. Přítelkyně z nejuvěrnějších.

(V křoví opodál se něco mele. Mudrc sleze a jde se tam podívat.)

Mudrc: A copak se to tady zase děje? Zas někdo ruší můj klid? Že tě přetáhnu?

(Z křoví se vysune podivný pařát, uchopí Mudrce, který zděšeně vykvikne, a rázem s ním zmizí. Je slyšet divoké chroustání, křupání, mlaskání, požívání.)

Konec I. dějství

II. dějství

(Stejná scéna. Chvilí se nic neděje. Pak je náhle slyšet dupot a prodírání se houštím a lesními pěšinami snad celého stáda. Na jeviště vběhne skupina běžců s čísly. A zase zaběhne na protější straně. To znamená, že skupina jenom proběhne. Zleva doprava, nebo zprava doleva. Pak po chvíli vejdou dva myslivci. Tonda a Bohouš.)

- Tonda:** To mi teda vysvětlí, co je to vlastně v těch filmech za lidi? Dobře ví, že kolem někdo vraždí. Dobře ví, že našli už pár svých kamarádů bez kejháku. Dobře ví, že když se začne vraždit, u jedné mrtvoly to nikdy nezůstane. A oni se jdou podívat, kdože to o půlnoci šramotí u dveří. Co je tohle za lidi? Copak nemají televizi? Vždyť dneska má televizi už každý. Copak se na ni nedívají? Jak si vůbec lidi, co hrajou v televizi, můžou dovolit nedívat se na ni. Copak neví, že když se začne vraždit, u jedné mrtvoly to nikdy nezůstane? Že mrtvola k mrtvole se druží? Copak neznají základní pravidla hrůzyplných příběhů?
- Bohouš:** Jako bys nevěděl, že lidi jsou prostě pitomí. Že jsou nepoučitelní.
- Tonda:** Jak to nepoučitelní? Já jsem se třeba poučil. Matku po setmění vůbec nepouštím ven. Děcka doma do šesti večer. Všude plno psychopatů, úchyláků, umělců a inteligentů. Člověk po setmění má sedět doma, nebo ho někdo sejme a basta. Co děláš?
- Bohouš:** Dávám tady Františkovi něco na přilepšenou.
- Tonda:** Tomu cvokovi?
- Bohouš:** František ze stromu je svatý muž. Jako jeho patron. Svatý František. Svatý František uzdravoval i mrtvé. Řekl Lazarovi, vstaň, a Lazar vstal. Řekl Petrovi sestup z kříže a Petr sestoupil. Řekl papeži, blahoslavení chudí, a papež umřel. A víš proč? Protože nebyl chudý. Vážil sto třicet kilo. A stejně tak tady ten František požehnal našemu domu a já narazil ještě ten večer na vodu.
- Tonda:** To byl taky nápad kopat studnu, když sis mohl udělat přípojku.
- Bohouš:** Já nedovolím, aby mé děti pily vodu jenom Bůh ví odkud. A chlóvanou. Sám Papež chlór v pitné vodě odsoudil i s prezervativy.
- Tonda:** Ale když ti umíralo děcko, tak ti Franta nepomohl. Tak pověz, co ti to tenkrát řekl, když jsi za ním běžel a prosil ho! Za cos ho proklínal!
- Bohouš:** Co, co!? Řekl: „Zmizni!“ Má na to právo. Všichni svatí měli své vrtochy. Má je i on. Jeho patron, svatý František, připravoval třikrát denně o rozum vlastní matku, poněvadž běhal po střeších za ptákama. A je snad kvůli tomu míň svatý? Není. Ty když jsi měl nemocnou ženu, tak jsi neprosil nikoho a stejně ti umřela.
- Tonda:** *(pláče)* Tos mi neměl říkat Bohouši. Tos mi neměl připomínat. Copak nevíš, jak je ta rána ještě pořád ve mě živá? Co nocí jsem kvůli tomu už proplakal?
- Bohouš:** Vidíš! A to máš z toho, že ti není nic svaté. Neříkám, že by sis měl vážit zrovna tady Franty ze stromu, ale aspoň Boha se boj. Já aspoň vím, že moje maličká umřela, protože to Bůh chtěl. A kdo by chtěl tu tvoji? Leda čertisko nějaké!

Tonda: To máš pravdu. Hodně se mě natrápila, ale já ji měl rád! A takovou ošklivou smrt... a nějaká divná nemoc.

Bohouš: A vidíš? Mě farář říkal, že dcerku k sobě povolal Bůh. Já to vím, co jí bylo. Bůh a basta. Ale nechme toho. V kolik říkal Josef že přijde?

Tonda: V půl druhé.

Bohouš: A kolik je?

Tonda: Půl druhé a jedna minuta.

Bohouš: To by tady teda už měl Josef být.

Tonda: Ale kde je?

Bohouš: Jak to mám vědět? A předtím říkal...

Tonda: Na vřesovišti.

Bohouš: Kde za nocí vítr sviští?

Tonda: Tam. V půl jedné.

Bohouš: A tam nebyl.

Tonda: Potom tady. U bláznivého Franty v půl druhé odpoledne.

(Bohouš spatří oranžový sud.)

Bohouš: No ne, co ti lidi dneska do lesa nezavlečou. Všude samé černé skládky. Samé bakelitové láhve. Samé hovna a chcanky, primerosy, AIDS. Ve vzduchu smrad. V pitné vodě chlór. Déšť kyselý, že by se dal cpát do čaje místo citrónu. A nám, poctivým přispěvatelům mysliveckého sdružení lesa Řáholce, chodí pytlák střílet vysokou přímo pod nosem. To volá o pomstu!

Tonda: To volá! To volá!

Bohouš: Však si na něho došlápne! Jen co dorazí Josef.

Tonda: Zatneme mu tipec.

Bohouš: Osolíme ho.

Tonda: Dáme my mu pytlákovu schovávanku.

Bohouš: Skrývačku.

Tonda: Tajenku.

Bohouš: Rébus.

Tonda: Nasypeme mu broky do kalhot.

Bohouš: Máš jenom broky, jo?

Tonda: No jasně. Přece dobře vím, že ho nemůžeme zastřelit. I když bych ho s chutí... A ty máš doufám taky jenom broky?

Bohouš: Jasně, že mám taky jenom broky. Broky na zajíce. Přece dobře vím, že od toho, aby ho zastřelili jsou tady jiní. Zákonochránci. Moc výkonná a nátlaková.

Tonda: Ukaž!

Bohouš: Ty ukaž! Já dobře vím, že se po lidech střílet zbůhdarma nemá.

Tonda: Já to taky vím.

Bohouš: No tak o co jde? Když to oba dobře víme. Ale řeknu ti, mít to oprávnění, tak bych ho na místě... Rozumíš?

Tonda: Já taky. Ale co se dá dělat.

Lád'a: *(hlas z dálky)* Máááňóóó! Máááňóóó!

Bohouš: Už to začalo.

Tonda: A Josef nikde.

Máňa: Láááď'óóó! Láááď'óóó!

Bohouš: A ženská!

Mařenka: Honzíkúúú!

Bohouš: A druhá!

Jeníček: Tadyýý!

Tonda: A čtvrtý!

Mařenka: Kdéeé?!

Lád'a: Tadyýý!

Máňa: Láááď'óóó!

Bohouš: Blíží se to.

Tonda: Blíží.

Bohouš: Nadhánějí zvěř.

Tonda: Spíš plaší.

Bohouš: Nadhánějí, nadhánějí. Nový způsob nadhánění. Já to znám. Nový, maskovaný způsob. Kamufláž. Technologie. Vypadá to, jakože se hledají, ale oni nadhánějí zvěř do rány komplicovi. Kruci! A Josef nikde.

Tonda: Rozhodně na něho nemůžeme čekat.

Jeníček: Mařenkóóó!

Mařenka: Tadyýý! Tadyýý!

Jeníček: Kdéeé?!

Máňa: Tadyýý! Tadyýý!

Bohouš: Nastal čas počíhat si na zvěřinu.

Oba: Již zavyly lesní rohy,
zem duní pod kopyty koní,
psí smečka již spuštěna z řetězů
štve divou zvěř.

Ostruhy ryjí se koním v bok,
ruce opratě pevně třímají,

všichni jak o závod, o překot letí
v hluboký les.

Šelmám mráz po zádech běží,
již cítí smrtící lovců pach,
kteroupak z nich si dnes vybere šíp
zdatného střelce.

Bohouš: *(důležitě a záhadně - to znamená strategicky)* Ty běž tam a já jdu tam.

(Oba se schovají a číhají.)

Máňa: Lááád'óóó!

Lád'a: Cóóó!?

Jeníček: Mařenkóóó!

Mařenka: Tááádýýý!

Jeníček: Kdééé?!

Máňa: Tááádýýý!

Mařenka: Tááádýýý!

Jeníček: Tak kdééé?!

Lád'a: Kdééé?!

Máňa: Tááádýýý!

Jeníček: Ahááá!

(Na scénu se vplíží Myslivec ze začátku hry. Kráčí velmi opatrně a obezřetně se rozhlíží. Má na sobě zelenavý oděv a na něm i na čepici nebo klobouku má z důvodu lepšího maskování rozmístěny větvičky listnatého stromu.)

Bohouš: *(vyskočí z úkrytu)* A máme tě! *(Vystřelí.)*

Tonda: *(vyskočí z úkrytu)* A máme tě! *(Vystřelí.)*

(Muž se skácí.)

Bohouš: Chachá! Dostal jsem tě!

Tonda: Chachá! I já, i já, i já!

Bohouš: Za všechny ty srnky.

Tonda: A zajíce.

Bohouš: Za všechny ty bažanty.

Tonda: Za všechny ty křepeličky.

Bohouš: Za všechny ty zvířecí sirotky!

Tonda: Za všechny bezdětné matky!

Bohouš: Za strmější inflační křivku!

Tonda: Za pochybnou bytovou politiku!

Bohouš: Za Sarajevo!

Tonda: Za AIDS!

Bohouš: Za mou dcerku!

Tonda: Za mou ženu!

Bohouš: Počkat! Říkal jsi, že máš broky!

Tonda: Ty taky! Ty taky!

Bohouš: No dobře. Vzal jsem si jednu kuli. Pro případ, že by se bránil.

Tonda: Správně. Já taky. Kdyby se náhodou stalo, že by po nás střílel. U tohohle typu lidí člověk nikdy neví, čeho jsou schopní.

Bohouš: Svatá pravda! Mého pradědečka, hajného na panském, kdysi pytlák zastřelil. Jen tak.

Tonda: Pravda! Jaképak cavyky. S vrahy!

Bohouš: Josefe! Vždyť je to Josef!

Tonda: Ježíšmarjá! A my tady na něho hnůj kydáme. Kopeme do něj. A on je to Josef. Kamarád. Ahoj, Josefe!

Josef: (*chrlí krev*) Kamarádi, umírám.

Bohouš: Ale co tě vede! Vzpomínáš si, jak jsme se dívali na svoje čáry života a ta tvoje byla nejdelší? Co tě vede!

Josef: Nevíte, kolik je hodin?

Tonda: Proč ho to zajímá?

Bohouš: Proč tě to zajímá?

Josef: Prostřelili jste mi hodinky.

Bohouš: Cha! Vidiš? To ta tvoje. Vedle, jak ta jedle.

Tonda: Ta tvoje to byla.

Josef: Kamarádi, kolik?

Bohouš: Tři čtvrtě na dvě.

Josef: Ach tak. Chtěl bych vám něco říct.

Tonda: A co?

Josef: Tady v lese... víte... děje se něco divného... zajíci... velcí... obrovští jako medvědi. Housenky, jako potrubí ropovodu...

Tonda: Tomu nerozumím.

Bohouš: Blouzní. Umírá a blouzní. Víš, Josefe, moc nás to mrzí. Vůbec nechápu, jak se to mohlo stát. Vzali jsme si jenom broky na zajíce. Pak jsme číhali na toho mizeru pytláka. A najednou ses objevil ty, my mysleli, že ty jsi on, a bác a zničehonic nám z hlavní vyletěly, kde se vzaly tu se vzaly, dvě kule. To je asi z toho, že máme oba brokovou a kulovou trojku. Všaks nám je oběma vždycky záviděl. Však dobře víš. Co bych ti povídal. Zapomenutá kule v kulovnici.

Josef: *(chrlí krev)* Já... nic vám nemám za zlé...

Bohouš: Jsi hodný.

Josef: Ale zachraňte... má rodina, žena, děti... celý svět... galaktické spiknutí... UFO... Godzilla v akci... Zachraňte naši vesnici... *(Umře.)*

Tonda: Jenom mě napadlo, jak to řekneme jeho rodině?

Bohouš: Však si poradí. Mě umřela dcerka a taky jsem si poradil. Tobě umřela žena a taky sis poradil. Každá správná rodina má nějakého mrtvého.

Tonda: *(pláče)* Tos mi neměl připomínat, Bohouši. Copak nevíš, jak mě to pořád ještě trápí? Jak je ta vzpomínka ve mně pořád ještě živá?

Bohouš: Ále! Boha se boj! On je nejvyšší soudce. A přemýšlej radši, jak obejít ty světské. Nejlepší by bylo zakopat.

Tonda: Mám jenom pižlavý nožík.

Bohouš: Tak někam uklidit. Někam, kde by ho člověk jen tak lehce... Chápeš?

Tonda: Ale jó. Chápu. Tak sem do křoví.

Bohouš: Myslím, že to jinak nepůjde.

(Vlečou ho do křoví.)

Tonda: Možná by to šlo narafořit jako sebevraždu.

Bohouš: A to není zas tak blbý nápad. Jenomže, kdo by si střílel do hodinek, když se chce zastřelit? A ty dvě díry v těle. Možná, že to sežerou! Světská spravedlnost je jenom světská. Ta není nad Boží.

(Odvlečou ho a narafoří.)

Lád'a: Máááňóóó!

Máňa: Láááď'óóó!

(Oba se leknou.)

Bohouš: To jsou ti pytláci.

Tonda: To jsou ti syčáci.

Tonda: A vrahové našeho kamaráda.

Bohouš: Jo, vrahové. Tak teda pojďme pryč.

Tonda: Jo. Pojďme pryč.

(Odejdou. V křoví, kam zavlékli mrtvého Josefa, šramot. Divoké chroustání, křupání, mlaskání, požíraní. Keř sebou mele. Když vše opět utichne, dlouho se nic neděje. Pak se zvolna na jednom místě vysune z křoví hlava Jeníčka. A zase zasune. Poněkud na jiném místě se vysune z křoví hlava Ládi. A zasune. Pak se vysunou hlavy obou figurek. Pozorují podezřelé místo. Podívají se na sebe.)

Jeníček: *(s prstem u úst)* Pssst!

(Lád'a naznačí, že chápe, Obě hlavy se opět zasunou. Pak se oba pomalu vyplíží z křoví. Způsobem, který snad oba shlédli v jakémsi filmu přeplněném akcí. Či snad se naučili v průběhu vojenské základní služby. I když je dosti pravděpodobné, že mají oba modrou.)

Lád'a: Někdo tady střílel.

Jeníček: No a? Ledacos by se tady mělo dneska zastřelit.

Lád'a: Hm.

Jeníček: Ale možná, že to bylo někde jinde.

Lád'a: *(náhlý plamen nadšení v očích)* Ne, ne. Určitě to bylo tady. Určitě tady.

Jeníček: Proč si to myslíte?

Lád'a: Nechte mě chvíli přemýšlet.

Jeníček: Ajaj!

Lád'a: *(pozorně si prohlíží palouk s vervou zkušeného detektiva)* A hele! Zde. Dvě nábojnice kulí pozbavené svědčí a dvou ranách z lafů palných vyšlých.

Jeníček: No jo! No jo!

Lád'a: Znamená to tedy, že se na místě činu nalézáme.

Jeníček: Myslíte, že tady snad někdo vraždil? Nepřehánějte!

Lád'a: *(spatří oranžový sud)* Hele! Víte, co je to?

Jeníček: Ale jo, vím.

Lád'a: Co?

Jeníček: Myslím, že...

Lád'a: Tak víte, co je to?

Jeníček: Myslím, že...

Lád'a: Nevíte, jen se vytahujete! Pořád!

Jeníček: Myslím, že recyklovatelný odpad. Der Grüne punkt.

Lád'a: Špatně!

Jeníček: Jak to špatně?

Lád'a: To je sud. To je barel. To je nádoba přeplněná zločinem. Tělem oběti. Očekávající na své svržení do přehrady s vražedným jménem Orlík.

Jeníček: Proboha! To se pro něj jistě někdo vrátí!

Lád'a: Vrábí. A my ho dopadneme na místě činu.

Jeníček: Zbláznil jste se?

Lád'a: Je naší občanskou povinností zločince zadržet a usvědčit.

Jeníček: Ano, samozřejmě, ano, ano. Tak to tedy rychle pojd' me na policejní stanici a tam ho tedy dopadneme. *(Chce odejít. Zakopne a upadne.)* Fuj! Co je to?!

Lád'a: Krev! Jsme pravdě blíž než jsem se původně domníval.

Jeníček: Maminko, já nechci krev. Já nechci žádné vraždy. Já nechci žádné usvědčování. Já chci domů ke své megeře a harantům. Maminko, domů!

Lád'a: Pssst! Krvavé stopy vedou podle očekávání k sudu. *(Pauza.)*

Jeníček: A co tím jako chcete říct?

Lád'a: Podíváme se do něj. Nemáte otvárač na konzervy?

Jeníček: Mám.

Lád'a: *(zkouší, nelze.)* Otváračem to tedy asi nepůjde. Nemáte nůž?

Jeníček: Nemám.

Lád'a: Vlastně já mám. Nožík. Nožíček.
(Pižlá sud. Nožik se mu zlomí.)

Lád'a: Au!

Jeníček: Vidíte? Vidíte? To máte za svou neposednou zvědavost!

Lád'a: *(zapře se do víka rukama a sejme je)* Hahou! Dílo je dokonáno!

Jeníček: Zešílel! Člověče, nepodléhejte tolik televizním vzorům. Nemyslíte, že mohou být poněkud nebezpečné?

Lád'a: *(nahlédne dovnitř, zesmutní a rozpláče se)* Nic tam není. Nic tam není.

Jeníček: *(s úlevou)* Uf! Nic si z toho nedělejte. Třeba nějakou tu mrtvolku objevíte příště. *(Lád'a mu padne do náručí.)* No tak, no tak.

Lád'a: Proč nemůžu aspoň jednou, aspoň jedinkrát v životě objevit tu svou jedinou, aspoň malinkatou mrtvolku. Proč nemůžu aspoň jedinkrát vypátrat svůj aspoň malinkatý zločin. Proč se o mě aspoň jedinkrát nemůže psát v novinách, nemůže mluvit ve zprávách, proč nemůžu dostat vyznamenání, aspoň malinké vyznamenáníčko od předsedy obecního úřadu, od ředitele policie, od ministra vnitra, od prezidenta? Aspoň jednou jedinkrát mít potvrzeno, že opravdu žiju. Proč? Proč? Proč?

Jeníček: *(taky se rozpláče)* Já to taky nevím. Proč nemůžu být šťastný, proč se o mě nikde nepíše, proč nejsem předsedou vlády, proč nemiluju svou ženu, proč nemám rád svou práci, proč se uháním za trapnými husami, když to stejně k ničemu není. A taky je mi z toho najednou tak nějak smutno.
(Pláčou.)

Lád'a: Proč pláčete?

Jeníček: A proč vy?

Lád'a: Já... já pláču, protože jsem přišel o svou Máňu. Kdopak ví, kde je jí konec. A já tady sám teď prostě pláču. A nepřeji si, abyste zrovna vy plakal se mnou.

Jeníček: Dobře! Tak já už teda nebudu, no! *(Jde se podívat k barelu. Nabere z něj mimoděk v zamyšlení hrst jakéhosi temného prachu.)* Máte rád sci-fi?

Lád'a: Mám rád sci-fi.

Jeníček: Znáte ten příběh o ženě, která se rozhodla, že si doma v kuchyni postaví kosmickou meziplanetární, mezigalaktickou loď? Tajně. Bez kontroly úřadů. Bez informování vlády. Nezodpovědně. Myslela si, že na ni naloží své nemanželské děcko. Byla to pěkná běhna. Všichni jí to měli za zlé. Byla

okolím spravedlivě ponižována, odsuzována, zavržena. Na pokraji společnosti. Strádala. Dobře jí tak. Huse. A tak se rozhodla, že odletí tou lodí se svým nemanželským děckem na jinou planetu, kde se na ni nebudou dívat jako na svobodnou matku. Kde si najde muže, kterému bude po chuti její parchant. Na planetu, kde všichni muži touží po nemanželských dětech. Ale přijdou jí na to. Tajná služba se jí podívá na zoubek a žena je obviněna z velezrady, její dítě je šoupnuto do útulku a ona si odpyká spravedlivý trest.

Lád'a: Tomu nerozumím.

Jeníček: Ne?

Lád'a: A jak to souvisí s námi?

Jeníček: Vlastně nijak. Jen mě to tak napadlo. Možná ty divné věci kolem. Chmurné myšlenky. Asociace. Prapodivné klíčky psychologie. A pak ty ženské. Aspoň vidíte, čeho jsou schopny.

Lád'a: Ach, kdepak jen je moje Máňa.

Jeníček: Nebuďte skleslý. Tahle situace, jak jsem vám právě doložil, není nikterak výjimečná. Ba co víc! S ženskými je to vždycky tak. Myslíte si, že je máte na dosah a nemáte. Myslíte, že už vám nemohou uniknout, ale co se nestane, najednou jsou pryč i s vaším spodním prádlem. Myslíte, že se vám přibližují a ony se opravdu přibližují, ale ve skutečnosti jsou pořád dál a dál, i když samy nechtějí, ale jsou.

Lád'a: Moje Máňa se mi nikdy takhle nevzdalovala. Asi jí budu muset vyčinit. To dělá určitě ta vaše. Kazí ji.

Jeníček: Není moje. Mařenka byla vždycky svéhlavá. Mrcha, znáte to.

Lád'a: Neznám! Já se s mrchama nestýkám. A Máni to taky zakázu. Mě Máňa vždycky vycházela ve všem vstříc. Poslouchala. Máňa je jedinečná žena.

Jeníček: Ale ta Mařenčina naprostá mrchovatost, víte, to je něco, co by stálo za to..., co mě neodbytně přitahuje, co mě vábí a šálí, co by stálo za to..., co by stálo za to zadupat do země.

Lád'a: Měli bychom Máňu najít.

Jeníček: Raději najděme cestu z lesa. Než nás tady něco sežere či zavraždí. Ženské se o sebe postarají. Jsou jako kočky. Ty vydrží všechno.

Lád'a: Bez Máni já nikam nejdu.

Jeníček: Ale prosím vás. Určitě už je dávno pryč.

Lád'a: Ne, beze mě by nikam nešla.

Jeníček: Tomu nevěřte. Na ženské se prostě nedá spolehnout. V ničem. Já se na to... A copak to tady máme?

(Jeníček objeví cosi v křoví, kde se předtím cosi mlelo. Zdá se, že mu to není po chuti.)

Jeníček: Proboha! *(Zvrací.)*

Lád'a: Co! Co! Co se děje! *(Ustupuje.)*

Jeníček: Tam! Tam! Tam!

Lád'a: Ne! Ne! Ne! Já to nechci vědět! Já to nechci vidět! Já už nechci nic slyšet! Já vás nemám rád! Já s vámi nic nechci mít!

Jeníček: Vraždá!!! Vraždá!!! Vraždá!!! Rozcupovaná těla. Tam, kde končí stopa krvavá. Do zbraně! Do zbraně! (*Chápe se sukovice.*) Co to melu! Utíkejme!

Lád'a: Vražda? Konečně vražda? Takže přece jen vražda! Nikam! Tady zůstaneš!

Jeníček: Prosím, prosím, já chci pryč. Pojd'te pryč.

Lád'a: Zůstaneme tady a dopadneme vraha.

Jeníček: Tak si tady zůstaň, ty moulo! (*Chce odejít.*)

Lád'a: Stát! Stát, jsem řekl!

Jeníček: Dejte mi pokoj! Kašlu na vás! Nenechám se rozcupovat žádnou havětí. Ani zvířecí, ani lidskou.

Lád'a: Tak ty nepostojíš, co?! (*Vrhne se na Jeníčka.*) Kolikrát ti mám, ty svině opakovat, co je naší občanskou povinností. (*V návalu neočekávané zuřivosti Jeníčka škrtí.*) Kolikrát tě mám, ty hajzle, přesvědčovat, abys ses choval jako řádný slušný člověk? Ne jako vobšoustník! Ne jako srab! Jako prostý morální občan!

Jeníček: Pust'...chrrr...grrrr...te...kvííí...fííí...

Lád'a: Tak...a tak... a tak... a tak... (*Člověk by si říkal, kde se to v tom ubožákovi bere.*)

(Jeníček se konečně přestane vrtět. Lád'a, jakoby náhle poněkud vyděšen poodstoupí. Z křoví se ozývají jakési zvuky. Něco nebo někdo se blíží. Lád'a se opět promění ve fašizující šelmu a uchopí sukovici.)

Lád'a: Zabiju. Zabiju. Zabiju. (*Schová se v křoví.*)

Mařenka: Pojd'te, pojd'te! To musel být Jeníček! Takhle kvičet umí jenom Jeníček!
(*Po chvíli vběhne Mařenka a Máňa.*)

Máňa: (*svalí se*) Vy byste uštvala i krokodýla. Jak to ten váš může s váma vydržet?

Mařenka: (*spatří ležící postavu*) Jeníčku!

Máňa: Lád'o!

Obě: Proboha! Co je ti!? (*Vrhnou se k tělu.*)

Mařenka: Je mrtvý! Je mrtvý!

Máňa: Ach, já vdova ubohá!
(*Otočí ho.*)

Mařenka: Jeníčku! Říkala jsem, že je to Jeníček. Můj chudáček! Copak se ti jenom stalo? Copak se ti stalo, můj miláčku? Můj hrdino. Můj drahoušku. Probud' se! Probud' se!

Máňa: A kdepak je proboha můj milovaný Lád'a.
(*Lád'a se vysune z křoví. Chce vykročit, ale zarazí se. Zůstane stát.*)

Lád'a: (*stranou*) Ach, já ubohý! Co jsem to jen udělal!

Máňa: Lád'ο! Ládíčku. Kdepak jenom jsi. Snad se ti nic zlého nestalo.

Lád'a: *(zase stranou)* Není cesty zpět. Zločinec, vrah, psanec. Navždy zatracen.

Máňa: Jsem už celá rozedraná. Vyděšená. Unavená. Les je plný zlostných zvířat. Zákeřných stromů. Neblahého houští. Stýská se mi po tvých moudrých slovech. Po tvé mužné síle.

Mařenka: Žije! On žije! Zaplať pámbů!

Lád'a: Žije? Žije? Takže ne vrah? Ne psanec?

Máňa: Lád'ο! Můj nebohý Lád'ο! Teď jsem teprv poznala, že bez tebe už opravdu nemůžu žít. Po deseti letech manželství se tak těžce zvyká na samotu.

Mařenka: Můj nebohý Jeníčku. Probud' se, probud'!

Jeníček: *(probere se)* Jsem v nebi? Proč je tu taková tma? Ach, už svítá.

Mařenka: Jeníčku!

Jeníček: Mařenko, ty moje krásná!

Máňa: Kde je Lád'a? Kde je Lád'a?

Jeníček: *(třese se)* Já... já... já nevím.

Mařenka: Ach, já nešťastná vdova! Už bych mu zase chtěla vyprat trenýrky. Skočit mu do stánku pro noviny. Jestli se teď objeví, dovolím mu zase i pít. Neměla jsem mu to zakazovat. Jsem tak slabá, tak slabá žena.

Lád'a: *(vyskočí a běží v ústřety)* Máňο! Máňο, tady jsem. Ani nevíš, jak moc tě miluju! Jsi světlo mého života! Jsi světluška v temném hvozdu dní! Jsi pohárek naplněný až po okraj slivovicí!

Jeníček: *(spatří Lád'u, zděšen)* Ne! Ne! Ne!

Máňa: Vždyť jsi říkal, že už s tím pitím přestaneš.

Lád'a: Jsem už zase jen úředník. Zase jen tvůj maličký ubohoučký úředník, kterého se nikdo nemusí bát.

Mařenka: Neboj se! Už jsem s tebou, už je dobře.

Lád'a: Máňο! Poklade! Sluníčko! Tolik jsi mi chyběla. Za předlouhého odloučení jsem myslel jenom na tebe.

Jeníček: Ano, ano, už je dobře.

Mařenka: A poklade a sluníčko jsi mi nikdy neřekl.

Jeníček: Mařenko!

Mařenka: Nedotýkej se mě! Takhle?! S holýma rukama?!

Jeníček: Máš pravdu, máš pravdu. *(Pachtí se po kvítku.)*

Lád'a: Když nebylas po mém boku, den potemněl, slunce zašlo, ptáci zpívat přestali. Bez tebe.

Jeníček: *(zarazí se)* A to máte pravdu. Přestali zpívat.

Máňa: Lád'ο, já tě tolik miluju.

- Jeníček:** Mařenko, podívej, kvítek jarem stvořený. Kvítek k boží kráse stvořený. Jen pro tebe. Pro tvé krásné oči je. Pro vlasy zlaté, nožky bázlivé.
- Mařenka:** Ach, Jeníčku!
- Jeníček:** Pro něžné ruce, plachý hlas, nevinnou krásu, zářný jas. Pro radost z lásky, život je krátký tak, již nesmí ji zakrýt žádný mrak. Jsem tady s tebou! Já! Já! Já! Zní to trochu dutě, ale to přece nevádí.
- Mařenka:** Ach, Jeníčku. Ještě, že tě mám. Teď vidím, že i z toho mála, co život nabízí lze být šťastným Aspoň na chvíli. Jsem připravena tě obšťastnit svou láskou.
- Jeníček:** Ach, Mařenko!
- Máňa:** Dáš si svačinu, můj drahý Lád'ó?
- Lád'a:** Sladký čas shledání v bolestném odloučení, tíživé laskání, nad sterou slast povýšení.
- Jeníček:** Pryč je strast světa, pryč sváry plytkých zájmů. Já zde teď s tebou na louce tančím a za chvíli pro nás snad spřežení najmu. Spřežení divoké o šesti statných ořích. A skřivan všem zvěstuje: "Není to hřích!"
- Mařenka:** Svět zastaví běh, když milenců pár po jarních lukách peláší bos. Čas zastaví let, když milenců pár si povídá s ptáky v korunách.
- Máňa:** Jsem, Lád'ó, tak ráda, že jsem zase s tebou. Že nás v naší lásce teď už nic nerozdělí. Tak dlouho jsme se hledali a... až jsme se našli.
- Lád'a:** Jen láska dokáže snést bolest světa, vrhnout ji daleko v zapomnění. S tebou, má krásná, je silná i věta a krev se jen druhým v žilách pění. Tu radost nechť uslyší celičkový svět, ať šťastný je s námi, toť lék je všech béd!
- Mařenka:** O čem smíme říci, že je silnější než láska. O čem smíme říci, že víc chcem pro to žít. Vždyť myslet si tohle je prohraná sázka, vždyť bez lásky nestojí za to být.
- Jeníček:** Před naší radostí i slunce pobledlo, stromy si laskavě zakryly tvář. Nechtějí mařit milenců veselí a všim tady proniká nezemská zář.

(Zazní hudba do skoku. Všichni tančí. Z křoví vystoupí obrovský zajíc. V praxce drží ohlodanou ruku a na bílém kožíšku na hrudi má běžecké číslo zacákané krví. Chvíli stojí a hledí na tančící. Pak se začne pohupovat v rytmu hudby. Pak začne tančit. Pak rozdováděně přiběhne k milencům uchopí jednoho z nich za ruku a vleče ho za sebou. Ostatní vytvoří hada a šťastně a spokojeně dovádějí. V popředí zprava vycouvají myslivci a střílejí zpět za portál. Když jsou uprostřed jeviště zjeví se tam asi pět dalších přerostlých zajíců pomalu se blížících k neustále couvajícím myslivcům, kteří stále střílí. Zajíci se po každém zásahu poškrábou prackou a pokračují v dotírání.)

- Bohouš:** Svět se zvrtnul a pod'obal nejistotou! Zajetí broky už na zajíce nic neplatí!
(Munice záhy dojde, pažbami pušek se přesile těžko brání. Fyzické schránky myslivců jsou rozebrány V pozadí se zvesela tančí.)

KONEC